

СКИРТУЮТЬ СІНО

Міцна кормова база — запорука високої продуктивності громадської худоби. У колгоспі імені Мічуріна кормовиробництво надають великого значення. Особливо добре йде нині заготівля сіна і багаторічних трав у тракторній бригаді № 1, яку очолює В. В. Запсєнко. На косовиці стараністю у роботі відзначається молодий механізатор Анатолій Табунець, який щодня виконує завдання на 120—140 процентів. Леонід і Олександр Сокурєнки, Петро Бойчук та інші вчасно скошили і заскиртували трави на всій площі.

Всього у колгоспі 110 гектарів багаторічних трав. На сіно їх скошено з 50, на зелений корм — з 30 гектарів, решта площі залишено на насінники.

Господарство зобов'язалося припасти 525 тонн цінного корму і майже наполовину із завданням впоралось. Триває також заготівля сіна і з одnorічних трав, які скошено на 140-гектарній площі.

В. ШУЛЬГА.

Новоміргородський район.

ПРИКЛАД СПІЛЧАН

З більшості господарств району надходять повідомлення про сумлінну працю комсомольців на заготівлі кормів для громадської худоби. У колгоспі «Мир» ударно трудяться шофери Олександр Юрченко, Михайло Ковтанюк, Андрій Кочко, Володимир Мартинюк. Вони вже перевезли понад 600 тонн сінажу і раннього силосу. На косовиці ж відзначається комбайнер Василь Новицький.

Дводенник на «зелених живцях» організували спілчани в колгоспі імені Ілліча. За ці дні вони заготовили 17 тонн різно-трав'я. Найбільше відзначається сьогодні Василь Ткачук, Юрій Дідур, Віталій Рижий, Сергій Пойда, Іван Круть та інші.

У колгоспі імені Куйбишева Василь Боцман і Микола Сарафанюк переобладнали старенький Сік-4 для підбирання валків сіна. Нині В. Боцман ним щоденно норми перевищує на 40—50 процентів.

В. ПИЛИПИШИН,
завідуючий відділом комсомольських організацій Гайворонського райкому ЛКСМУ.

Трудівники колгоспу імені 40-річчя Жовтня Вішньанського району за дві доби заготовили 221 тону сіна. Вони складають його не в скирти, а в траншею при вологості 25 процентів, ретельно утрамбовують, як і сінаж, на тону сіна додають два кілограми солі. Мити-зорничий досвід цього господарства свідчить, що при дотриманні технології одержують корм високої якості. Нині його заготовлено по тонні на корову, планують мати по дві.

Молодий комбайнер

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

• Четвер, 24 червня 1982 року • № 76 (3116). Ціна 2 коп.

УРОЖАЙ-82

ЗА ПОЧИНОМ МОЛОДИХ

Чимало слушних думок щодо поліпшення виробничих процесів висловили працівники Кіровоградської райсільгосптехніки, обговорюючи рішення травневого (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС. Особливо ж привернула увагу виробничників пропозиція слюсаря майстерні молодого комуніста Віктора Шевченка.

— Виробничі можливості і досвід, висока кваліфікація ремонтників, — сказав він, — дозволяють нам взяти підвищені зобов'язання — допомогти господарствам району оперативно підготувати до зимової збиральної техніки.

Майстерня спеціалізується на ремонті тракторів Т-150К. П'яни напружені. Щомісяця треба полагодити не менше двадцяти машин, які падають сюди з усієї області. Але обставини вимагають поспішити трудову напругу.

Думку товарища по роботі підтримав майстер — комсомолець Олександр Байкан. Працювати в райсільгосптехніку він прийшов після закінчення Кіровоградського технікуму сільськогосподарського машинобудування. За п'ять років здружився з колективом, добре вивчив виробничі процеси, здійснив немало заходів щодо їх удосконалення.

До душі прийшовся почин і ветеранам підприємства. Аж усміхнувся радіс-

но старий комуніст Микола Миколайович Грищенко. «Добра зміна росте», — подумав він, згадуючи свою комсомольську юність. Юнаком прийшов в МТС учитися професії слюсаря. Десять років минуло з того часу, але не зістарилася душа ветерана: молодих підтримує в усіх їхніх цікавих і потрібних починаннях.

Весь колектив сьогодні працює завзято. Зачули про нове трудове піднесення, повернувшись до рідного підприємства старий коваль Леонід Михайлович Гідулян. — Заслужений відпочинок, мовляв, зачекає...

Невгає розміреним гул верстатів і механізмів у всіх цехах майстерні. Механізатори з господарств області вправно демонтують свої трактори. Старанно переміняють і деталі передають для ремонту досвідченим фахівцям під-

приємства. Потім знову монтаж, остаточно перевірка — і трактор, як новий, виходить за ворота, вирушає в своє господарство.

Понад 120 потужних Т-150К відремонтували з початку року працівники райсільгосптехніки. Це за планом. А понад п'ять — чотири кукурудзозбиральні комбайни «Херсонь-7» з різних колгоспів Кіровоградського району.

— До початку зимової пори ще стільки ж, — запевняє молодий робітник Микола Олександрович Мельничук. — А може й більше.

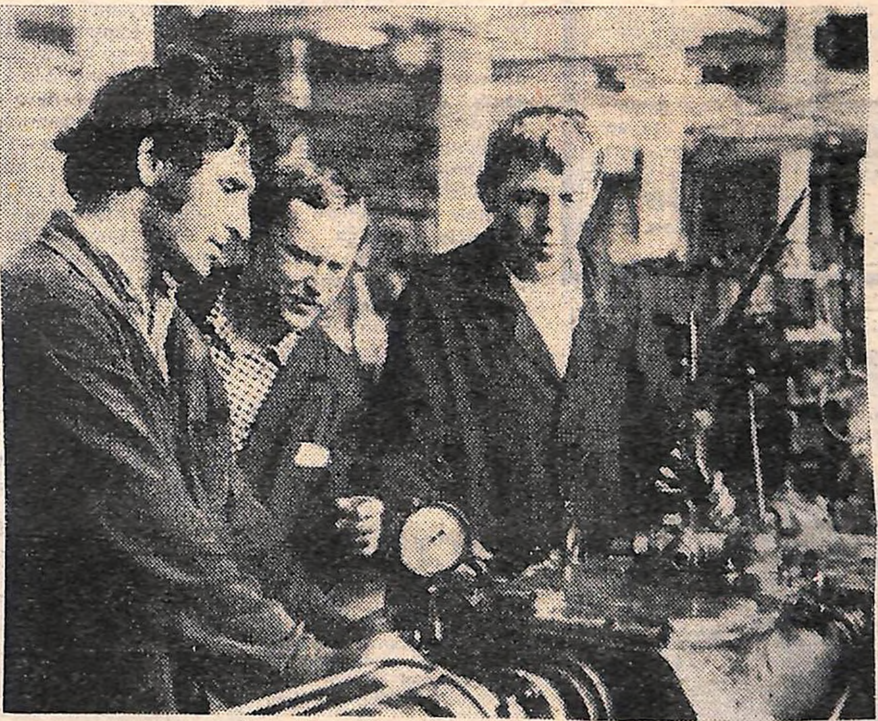
— Буде, буде більше, — підтверджують старші.

І це не просто слова. Надію на успіх дають згуртовані зусилля молодих ремонтників і досвідчених, знайомих ветеранів.

В. РУДЕНКО.

На знімку (зліва направо): слюсар В. О. ШЕВЧЕНКО, майстер О. В. БАЙКАН і слюсар М. О. МЕЛЬНИЧУК перевіряють на об'єктовому стенді відремонтовану коробку змінних передач трактора.

Фото автора.

«Геть війну, ми — за мир!»

З величезною увагою сприйняла молодь Кіровоградщини важливі радянські ініціативи, викладені в посланні товариша Л. І. Брежнєва другій спеціальній сесії Генеральної Асамблеї ООН по роззброєнню.

Нині на підприємствах і в колгоспах, навчальних закладах молодь проводить збори, мітинги, де заявляє: «Ми хочемо і доб'ємося ми-

ру на землі!», «Ні — ракетам і нейтронній бомбі!», «Ні — гонимі озброєнні!». Однією з таких акцій став мітинг у підтримку дій проти загрози ядерної війни, за міцний мир в усьому світі, що відбувся у Кіровоградському міському середньому профтехучилищі № 2 імені Героя Радянського Союзу О. С. Єгорова.

Серед учасників мітингу

ветеран Великої Вітчизняної війни, майстер виробничого навчання Г. Масловський, заслужений працівник профтехосвіти, член Кіровоградської міської комісії сприяння радянському Фонду миру директор училища А. Ф. Кармазин.

Мітинг відкриває заступник директора МПТУ з навчально-виховної роботи М. С. Радіна.

«Ми хочемо жити в мирі і дружбі з усіма народами світу. Ми не хочемо, щоб на земній кулі, у будь-якому її куточку лунали вибухи снарядів і бомб, гинули ні в чому не винні люди, умирали від голоду і хвороб діти, старики! Ми заявляємо: ні — війні, ні — американським військовим базам, ні — ядерній загрозі!» — такі слова прозвучали у виступах командира групи малярів Галини Осадчук, учнів Олександр Кулика, Валентина Галайчук, Наталки Панкевич.

Потім комсомол групи 49/50 ліцезувальників-плитковиків, делегат XXIV з'їзду комсомолу України Ірина Ісцова від імені колективу училища запропонувала направити листа на адресу другої спеціальної сесії Генеральної Асамблеї ООН по роззброєнню. Пропозицію комсомольці одностайно схвалили всі учасники мітингу.

Було прийнято також рішення в підтримку дій проти ядерної загрози, за мир в усьому світі.

І. ПУЗІР.

М. Кіровоград.

«Комітети комсомолу покликані вносити конкретний вклад в організацію підсобних сільських господарств промислових підприємств, підтримувати молоді сім'ї в створенні особистих присадибних господарств».

(З резолюції XIX з'їзду ВЛКСМ).

КАРБОВАНЕЦЬ ДО ОКЛАДУ

РІШЕННЯ ТРАВНЕВОГО
(1982 р.) ПЛЕНУМУ ЦК
КПРС — У ЖИТТЯ!

Гасіна гордиться своєю красою, а йому по-доброму заздрають сусіди, автолюбители села. Всі знають, за що придбав Олександр Олександрович таку дорогу «штуку». І в сільській раді мені почесили.

Чоловік непогано заробляє, завжди серед передовиків і дружина давно вчителькою в місцевій школі — теж немало одержує. Доглядає Гасіна вдома кілька підсвічників, теля, вівцю. Щороку здає їх державі. От і вигода — йому й іншим.

Побувавши в селі, вирішив зустрітись з О. О. Гасіною. Був суботній день. Механізатор якимось чином повернувся з польового стану тракторної бригади. Сидів у великій світлиці і грав на акордеоні. А його дружина готувала вечерю, клала на стіл копчену ковбасу, вареники з сиром, пиріжки з печінкою і капустою. До літа господарина дотримала квашена капуста і яблука. Все своє, домашнє.

— Люблю музику — не моя розрада, — сказав вдвоє чоловік, відкладаючи інструмент. — І сам трохи граю. Оце придбав електробаян. Маю і гармошку, мандоліну, баян-лайку, гітару.

У хаті механізатора на дивані дорогий килим, дружині — на стіні. На тумбочці — кольоровий телевизор, біла дзеркальна люстра. Все це придбано за гроші, зароблені чесним трудом сільського механізатора.

Олександр Гасіна, як і багато інших жителів Лозуватого, схвально відгукується про рішення травневого Пленуму ЦК КПРС. Як він каже, тепер нема такого ветора щоб на його подв'ї не збиралось сусідів і не вели розмову про продовольчу програму. Всі настроєні оптимістично, усі бачать перспективу.

Неабияк турбує механізатор розвиток особистих підсобних господарств.

— Це добре, що буде надано належного значення натуральній оплаті, — підкреслює Олександрович. — Але й на своїй присадибній ділянці можна мати все для того, щоб виготовити за рік дві телятки і два кабанці. От давайте прикинемо. Якщо в тебе є сорок соток чорного, то збереш на них до 25 центнерів кукурудзи, більше двох тонн цукрових буряків. Та ще картопля, соняшник, овочі. Є в тебе свій транспорт — мотоцикл чи автомашинка, — то не полінуєш виїждати до лісосмури. До лісу, накоси там трави, бур'яну. В колгосп здай частину і для домашніх тварин буде сіно. Так і й роблю. Так роблять більшість наших автомашинистів. А якщо ще отримати за живлення кілька центнерів зерна, то можна буде розширити господарство, знову будуть і лички. То чому б не

(Закінчення на 2-й стор.).

КАРБОВАНЕЦЬ ДО ОКЛАДУ

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.).

продати на ринку чи не здати в міський магазин два-три центнери яловичини, центнер свинини, кілька сот яєць?

Гасіца підрахував: якщо в кожному із 1133 дворів сільських жителів буде вироблено на продаж державі чи для реалізації на ринку по одному теляті і по одному кабанцю, то Лозувате додатково дасть міським жителям за рік більше п'яти тисяч центнерів м'яса. Якщо ще зацікавлять господаря — продати йому комбікорм, виділять будівельні матеріали (але вже в економічно сильних господарствах району робиться — за виручені від продажу продукції гроші колгоспники купують шифер, деревину, цеглу, цемент, їм видаються ордери на жом, комбікорм, тощо), то віддача подвоїться...

— А молоко? — перепитую Гасіцу.

Він трохи помовчав. А потім продовжив:

— Корову тепер тримати трохи важче. Ніде пасти. За останні двадцять років корову продав кожний другий із тих, хто мав її.

Секретар Лозуватської сільради Тамара Жучок повідомила мені, що лозуватці нині мають усього 155 корів. З початку року вони продали державі понад 1600 кілограмів молока, близько ста тисяч штук яєць.

— Ці цифри були б значно вищими, якби колгоспники отримували наукову оплату, — говорить Г. Жучок. — Нині є такі колгоспники, котрі могли б щодня приносити на приймальний пункт по десятку і більше літрів молока. Але що продукцію купують у них сусіди, які не тримають корів. Огі виходить, що із загальною яєць у нас справді непогано, тут наші намітки перебиваються, а з молоком трохи відстаємо. Оце вже

вільку надолужимо прогаєне.

Кажу про ці міркування Гасіца. Він знову почав робити підрахунки, узагальнення:

— Є дивні парадокси: весь наш район носить звання району високої культури землеробства. Ви не побачите, наприклад, жодної стежки, дороги степової, де б ріс бур'ян. А колишнє було таке. То й пасли там худобу. Була і толска, бо не мали ми відстає механізмів, щоб швидко підняти зяб. Тепер — зростання. І відрадно. Та все-таки: де пасти корів, куди хоч би на прогулянку їх вигнати? Нікуди.

Коли ж корову й добре годують, а не вижени на прогулянку, надій значно менший. То я ось за що: не варто пересорювати дошки біля невеличких річок, навколо ставків. Огі тільки в нас у «вершині» — так лозуватці називають глибокий яр, звідки бере початок річка Нетеч, є до трьох гектарів незайманого цільника. І то там щодня пасеться до тридцяти корів колгоспників.

Під час цієї розмови Олексій Олександрович згадав про сільську чайну:

— Один молодий чоловік, який одружився п'ять років тому, ремствував, що там часом обмежений вибір страв, холодних закусок. Живе він неподалік чайної. Вдома він не зміг пригостити тих, хто його нездоровляв з днем народження. Бо нічим було. Не тримає свиней, телят, не розводить кролів, курей. Городець заупустив... Плинується просто...

І згадав я тоді свою мандрівку по району. В Станіславовому. Мечиславці, Розішешнях бачив кілька ділянок, які виділили під город для колгоспників, сільських учителів. Але їх чомусь не засаджали вчасно.

Таких, звичайно, мало. Більшість жителів району вміє господарювати. Порівняйся би їм з Олексієм Гасіцею! І тоді б ніхто з

колгоспників не їхав би у місто, щоб купити кілька ковбас, кілограм масла чи банку сметани. Бо все матимуть удома. Та ще й на ринок буде з чим поїхати.

З цього приводу веду розмову з першим секретарем Ульяновського райкому комсомолу Лідією Солтан. Вона повідомляла, що під час обговорення матеріалів травневого пленуму ЦК КПРС в селі Носівці комсомольські активісти колгоспу «Росія» запропонували внести на свої збори таке питання: «Як ти господарюєш удома?»

— Бо часом у селі чуєш, — каже Лідія Володимирівна, — що молоді люди не вміють хазяйнувати. Краще, мовляв, купити все в магазині. Так от тепер активісти з Носівки підраховують, скільки молодих сімей утримують в домашньому господарстві худобу, кролів, птицю, скільки вирощують на своїх присадибних ділянках високі врожаї кукурудзи, буряків, картоплі. Беруть молоді хлібороби в колгоспні маленьких телят, щоб потім, виростивши їх удома, здати на колгоспну ферму і отримати добірку до свого річного зарплатку. Про це поведемо розмову і в інших комсомольських організаціях. Певня, віддача буде.

Справді, зрушення будуть, якщо в кожному об'єкті господарюватимуть так, як Олексій Гасіца. Коли людей зацікавлять, допоможуть їм. І їхатимуть колгоспники в місто за своїх «Волгах» не за кільцем ковбаси, а в театр, на футбольний матч. І раз-да в шіріччя — на ярмарок з дешевим м'ясом, маслом. Так, як Гасіца, котрий на прощання сказав мені:

— Робітники з міста присилають у село машини, одяг, то й ми маємо віддавати їм належний чинш.

М. ШЕВЧУК.

Ульяновський район.

У зміщених навчальних закладах, технікумах і училищах нині екзаменаційна пора. Кожен студент готується скласти іспит з високою оцінкою. Інших турбот здавалося би, у хлопців і дівчат не існує. Але це не зовсім так, бо багато хто з них уже сьогодні живе передчуттям трудового літа. Укомплектовані студентські будівельні загони, визначено фронт робіт, сплановано заходи ідеологічної і культурно-

масової роботи на період трудового семестру. Студентам чекать кінця сесії з нетерпінням, збудувалися за фізичною працею. Для багатьох загонів трудовий семестр стане необхідною практикою, яка допоможе краще пізнати свою майбутню роботу.

А як готові зустріти гостей на будовах, підприємствах, у колгоспах? Шукати відповіді на це запитання наш кореспондент відправився у Компаніївський район.

СЕМЕСТР ТРЕТІЙ, ТРУДОВИЙ

ЧЕКАЮТЬ ПОМІЧНИКІВ

КОЛГОСП імені Дзержинського розташований у самій Компаніївці, однак назвати і з райцентру існує проблема нестачі робочої сили, надто ж у період важливих сільськогосподарських кампаній. Тому втретє на полях колгоспу збиратимуть хліб учні Кіровоградського технікуму механізації сільськогосподарства.

— Досвід організації роботи загону ми вже маємо, — каже голова колгоспу В. І. Барахтій. — Торік 20 хлопців жниували у нас, заготовляли корми, ремонтували техніку, готували її до зберігання. Для майбутніх керівників середньої ланки сільськогосподарства ці два місяці стали справжньою практикою. Набуті теоретичні знання тут закріплювалися безпосередньо в роботі. Самовідданою працею помічників ми залишилися задоволені. І, мабуть, не помилюсь, коли скажу, що хлопці минуле літо задовали також із приємністю.

Між колгоспом і технікумом уже встановилися тісні зв'язки, тому надалі цього року керівники господарства попросили обласний штаб студентських загонів прислати учнів саме цього навчального закладу.

Завдяки до перевірки обласним штабом готовності прийняти гостей у колгоспі продумали до дрібниць розстановку бійців загону на ділянках роботи, забезпечення їх житлом спеодягом організації дозвілля.

На 2,5 тисячах гектарів заповнюють незабаром зернозі у господарстві. Буде до чого докласти рук майбутнім хліборобам. 16 комбайнів вийдуть у за-

гінку, на 14 з них трудитимуться учні технікуму, ще 6 підуть у напарники до досвідчених трактористів на гусеничній Т-74.

— Доручити комбайни ми їм не можемо, — гого-

рить Віктор Іванович, — не всім хлопцям уже виповнилося 18 років. Та жинуватимуть вони під рукою комбайнерів зі стажем і завжди зможуть отримати необхідну пораду. Основне наше завдання — дати учням перші кваліфіковані навики експлуатації техніки, зміцнити їхню любов до сільськогосподарських професій.

Раніше у господарстві було три тракторних бригади нині дві. Але будинок механізаторів на колишньому стані залишився, в ньому і житимуть два місяці бійці загону (а щоб у будинку не було тісно, частина учнів мешкатимуть в добре обладнаному вагончику). Знаходиться він серед степу під розлогіми кленами, оточений барвистими клумбами. Є тут місце і для волейбольного майданчика. Поблизу колодязя, гарячі страви готуватиме спеціально виділена для цього кухарка; учні технікуму у вільний час матимуть змогу дивитися телевізійні передачі.

З. БОНДАР.

Коментар командира обласного штабу студентських будівельних загонів Віктора КОРОТУНА.

Майже 2,5 тисячі юнаків і дівчат одягнуть нинішнього літа куртки студентів. Працюватимуть поспішні нашої області на будовах Тюмені, у Криму, у місті Хмельницькому. Більшість трудитиметься на Кіровоградщині. Нині до штабу уже надходять повідомлення про перші ударні будні деяких СБЗ. Основна ж частина їх стане до роботи у липні.

Обласний штаб студентських загонів наприкінці травня побував у всіх організаціях Кіровоградщини, де проводились трудові семестри студентів і учнів. І не всюди готові прийняти бійців так, як у Компаніївському районі. Чимало недоліків ми побачили на обласній ударній комсомольській будові Липнявського цукрозаводу. Керівництво Добровеличківського ПМК тресту «Кіровоградмашбуд» не підготувало 11 вагончиків, в яких мешкатимуть бійці загонів «Бригантина» і «Зоварник» Кіровоградського будівельного технікуму. Вагончики не відремонтовані, бракує в них ліжок, тумбочок, постійної білизни. На території будови — гармідер, бракує освітлення, у заведбаному стані душеві кімнати, не обладнані місця для прання. Про ці та багато інших недоліків штаб і обласна санітарна інспекція доповіли начальнику ПМК Є. І. Валюкасу. Тиждень тому ми разом з членом республіканського штабу зробили повторну перевірку. Однак віз, як кажуть, і нині там: з 16 зав'язень не відреаговано на жодне. А 50 майбутніх будівельників уже лаштуються у дорогу.

Безвідповідально поставилися до своїх обов'язків не тільки добровеличківці. Не готова поки що прийняти будівельний загін і ПМК-138 тресту «Кіровоградськбуд». Керівники Помінянського плодоконсервного заводу не підготували побутових і душових кімнат, та й у заводській їдальні не все гаразд. Значні претензії в обласному штабу до керівників Цибулівського плодоовочеконсервного заводу Олександрівського і радгоспу «Олексійський» Бобринецького району, Вільшанської міжколгоспної будівельної організації, ПМК-135 тресту «Кіровоградськбуд», колгоспу імені Леніна Кіровоградського району та інших.

Уже так повелося, що перший тиждень бійці студентських загонів витрачають лише на те, щоб влаштувати свої побутові справи, і лише потім приступають до роботи. Це хлиба практика: пропаде пасірй працювати, що не на корчесь студентам, а замінити тим більше. Обласний штаб сподівається, що останній цього не допустить.

ВОГОНЬ

ВІДСТУПИВ

Імена трьох Володимирів — Руденко, Пристипенко і Гадиченко занесені в книгу пошани піонерської дружини Райгородської сільської школи Слов'янського району на Донеччині. Учні удостоєні цієї честі за музичність, виявлену під час гасіння пожежі.

Друзі грали у футбол. Раптом семикласник Володя Руденко побачив, як на узліссі здійнявся дим. Сильний інтер роздмухав полум'я, яке по сухій траві швидко підбиралося до соснового бору. Діти зляклися і почали збивати вогонь, засипати піском околиці стовбурів. На допомогу школярам пасілля доїхали.

Коли на місце пригоди прибула пожежна команда, полум'я вже відступило. Великий лісовий масив ділявся неухажденням.

Кор. РАТАУ.

Слов'янськ
Донецької області.

Надія

Мені, люди, нічого не треба, —
Тільки б колос ряснів на землі,
Тільки б тини не бралися небо,
Тільки б мати забула жалі.
Щедрий дощ покровив мою ниву,
І вже в мене на серці тешини.
Бачу в хаті людину щасливу —
Враз зникає зневіра вся тинь.
Покладу на дозоре зернину.
Ці б усім нам такого добра!
Зупинись серед лапу, мій сину,
Там, де лід твій що ниву орав.
І прислухайсь до гомону поля.
Не забудь мій батьківський наказ:
Тільки тут прощасливиться доля.
Якщо зробиш укіс хоч би раз.
Я не опустяться стомлені руки,
Бо знайдеши своїх сил джерело.
Чуєш, серце як радісно стука,
Чуєш, дужає чесне крило.
І мені вже нічого не треба,
Коли ти на стежках своїй.
І зорі надією небо.
Хліб мій — твій.

Леонід ГЛУЩЕНКО.

с. Торговиця,
Новоархангельський район.

Вихователка гуртожитку № 6 комбінату «Кіровоградмашбуд» Н. М. БІРЮКОВА керує гуртком художнього слова. Зараз вона разом з ученицею технікуму радянської торгівлі Світланою БОНДАРЕВОЮ та маларом БУ № 4 тресту «Кіровоградмашбуд» Надією ПІСНОВОЮ готують нову програму, присвячену 60-річчю утворення СРСР.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

СПОРТ

III СПОРТИВНІ ІГРИ МОЛОДІ УКРАЇНИ

ЗА ТУРОМ—ТУР

І знову в ДЮСШ зблизилася епопея спортивних ігор молоді України. Нагадаємо, що під час минулих ігор поєдиноків гостинних команд з Кіровоградом, Одесою, Львовом, Тернополем, Вінницею, Житоном, Черкасами, Чернівецькою областю, а також з командою з Києва, перемогли представники Донецької області, а серед дівчат — хмельничани.

Кіровоградці на тих змаганнях виступили невдахо — юнаки були тільки дев'ятнадцятими, а дівчата — восьмими. Нині за нашу збірну виступають майстри спорту Ірина Халіна та Людмила Бутенко, кандидати в майстри Наталя Дейчук, Олена Йолойда і Євгенія Осідчук, майстри спорту Сергій Донець і Віталій Арсєнєв, кандидат у майстри Володимир Сафронів і першорозрядник Олександр Чайковський.

Одночасно з другим туром ігор тут стартує перший тур VIII літньої Спартакіади УРСР, під час якої майстерність юнаків і дівчат буде перевіряти на змаганнях з футболу, волейболу, баскетболу, тенісу, настільного тенісу, шашки, шахи, бильярд, гольф, стрільба, фехтування, академічне веслування, гімнастика, легка атлетика, важка атлетика, боротьба, плавання, лижний спорт, конний спорт, фінансьовий спорт, туризм, олімпійський спорт, параспорт, адаптивний спорт, спорт для всіх, спорт для дітей, спорт для жінок, спорт для літніх, спорт для інвалідів, спорт для ветеранів, спорт для працівників, спорт для учнів, спорт для вчителів, спорт для батьків, спорт для дітей, спорт для всіх.

Фотозвінування

Будяки рядочками...

Рік тому підпільним працівникам Кіровоградського міського спорткомітету запропонували поїхати на провулок Приморський і точно встановити, чий це такий стадіон, на якому ростуть будяки і бозина двометрової висоти. Автомобіль, в якому була спеціальна пошукова бригада, ахнула біля заводу «Червоної дзвонівки». Звідси, кажуть, можна побачити футбольний майданчик. Та не побачили нічого, крім бур'янів, не помітили. А коли пішли на лівий берег Інгулу, то почули голоси — діти грали у хованки. А неподалік від нас козаки.

— Чий це стадіон? — запитали хлопці.

— Ничий. Це просто долина.

А дід додав:

— Йолісь я бачив тут робітників шпательної виробничої фабрики. А потім прийшли сюди хлопці з якогось будівельного управління. То від них я почував, що косяти бур'яни не треба, мовляв, спеціально позначений, щоб краще втрамбовувалося футбольне поле. А мені ще краще — є діти оцю кудожову.

А хлопці свої:

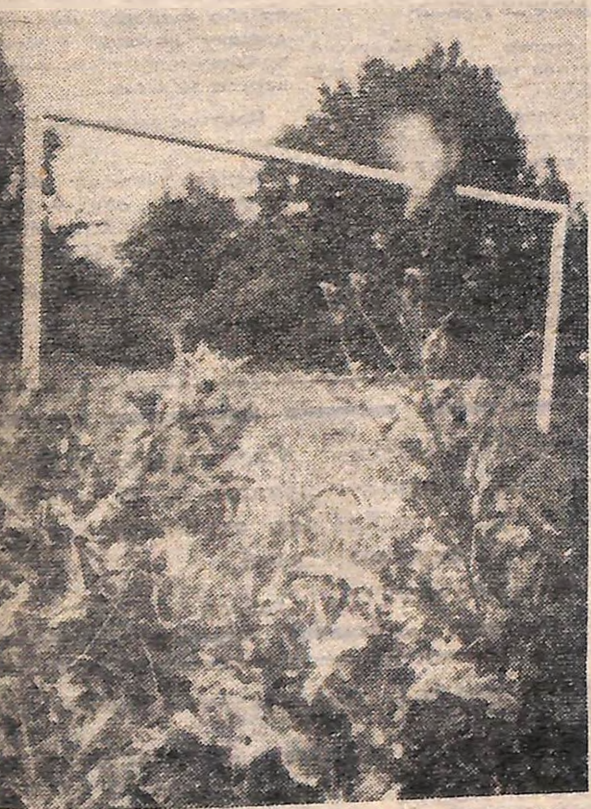
— Ні, ні, дідусю, скоріше його бачили ми мікрорайоні немає досі команди, яка грає б на призь клубу «Шираний м'яч».

Потупцювали «сидопити» біля будяків та й поїхали собі. Після них сюди прибули працівники міського комітету комсомолу. Але встановити господаря футбольного поля не вдалося їм.

Нині хлопці з провулку Приморського вже не граються там у хованки, бо люблять будяки ще вище, ніж торік — не пробігли, запуталися. І є чутка, що в Кіровоград приїдуть фізкультурні активісти із сусідніх областей: переїздити досвід вирощування бур'янів на стадіонах.

Чуття чуткою, а факт фактом — фізкультурні і комсомольські працівники обласного центру вважали, господаря стадіону шукати не обов'язково. Головне — ростуть будяки, і чим вище вони будуть, тим краще — нікому й на думку не спаде, що там футбольне поле було — ворота надійно заховані.

М. КРОКУН.

На знімку: дозріває новий урожай будяків на футбольному полі неподалік провулка Приморського в Кіровограді.

Фото В. ГРИЗА.

ХАРАКТЕРИСТИКА вражала неприємним контекстом: «безвідповідальний», «працює нижче своїх можливостей». І все ж директор школи зарахував Геннадія Куреп'ятника до новоствореного футбольного класу. Чому не хотілося вірити в колочні рядки характеристики. Останні сумніви директора розвіяв тренер, який доводив, що він висуває на перше місце названня і успіху тут можна домогтися через спорт.

Йому радісно бачити, як хлопці стають самостійними, серйозними людьми в процесі спільних тренувань і відпочинку. Нарешті здійснилася його мрія — об'єднати перспективних футболістів в один спеціальний клас, в якому можна розраховувати на одержання добрих знань в області шкільного курсу при інтенсивності тренувального процесу. Зайняти, навчальний план тут нічим не відрізняється від планів, за якими працюють учні загальноосвітніх класів. Інша справа — спеціально складений розклад уроків, за яким тренування проводяться двічі на день протягом усього тижня. Та ще — додаткове харчування в шкільній їдальні для тих, хто любить спорт і віддається йому сповна.

МЄЗ ЮГО брати приклад, чим 18 вихованців спортивного 7-го класу Кіровоградської середньої школи № 19, ім'я майстра спорту СРСР Юрія Івановича Горюханкіна добре відоме кіровоградським шанувальникам футболу. Союзу часу він входить до списку 33 кращих футболістів республіки, був тренером місцевої команди «Зірка», а нині працює з вихованцями ДЮСШ № 2 олімпійського резерву. Недавно повернувшись з загальноосвітнього навчання, новими знаннями з методики сучасного футболу. Тоді семикласники в захопленні від свого наставника, який так багато знає. Вони люблять кожен його слово. І спорт для них уже перестав бути абстрактним поняттям. Юних спортсменів об'єднує спільна, яка починається з приготування футбольного поля.

Він завжди ставить перед юними вихованцями

високу мету в спорті і асе робить для того, аби об'єднати здібних підлітків під «крило» спеціального класу сприяло інтенсифікації навчального та тренувального процесів. Нікому і ніколи не дає тренер можливості нуд-

працювати удари зовнішньою частиною підйому з акцентом на ліву ногу, а також навички гри головою. Час від часу «перевіряють» воротаря Олег Фітальєнко, Юрій Котенко, Ігор Гвоздьов, Валерій Трудненко...

Хлопці стали переможцями підгрупи під час Все-

Тренер НА «МАЛОМУ СТАДІОНІ» приходиться В СПЕЦКЛАС, ДЕ ВСІ ЛЮБЛЯТЬ ФУТБОЛ

гувати на тренуваннях, а від цього підвищується й ігрова, і тактична активність юних футболістів. Він прискіпливо, мов лікар до пацієнта, придивляється до гри кожного із своїх вісімнадцятих. Скажімо, Валерій Вовк трішки флегматичний. Це добре — зорієнтує слід завжди зберігати спокій, аби його знервованість не вплинула під час гри на настрої інших членів команди. Іншими словами, голкіпер повинен бути своєрідним «барометром» команди. Гірше, що Валерій невпевнено почуває себе у воротах і так само грає «на виході», ще не вміє ловити м'яч у стрибку, в найвищий його точці. Такі стрибки знімають постійне напруження м'язи перебувають у цей час у максимальній м'язовості. Тоді, поклавши по-дружньому руку на плече, тренер пояснює ще раз Валерію, що ніколи не стане воротарем великим майстром, якщо у нього будуть «закріпачені» м'язи.

І знову злітають у просторі спортивні різнобарвні футбольні м'ячі. Юні спортсмени цього разу від-

союзного юнацького турніру, який на весняних канікулах проходив у молдавському місті Тирасполі.

Зустріч із ровесниками, спортсменами середньої школи № 3 обласного центру закінчилася з «розгромним» рахунком 7:0 на користь команди спецкласу. І все ж, на думку тренера, не тільки забиті м'ячі свідчать про різень зрілості команди. Ще потрібні і психологічна стабільність, і постійна наполегливість у досягненні мети, а цих якостей якраз і бракує хлопцям.

Іншими словами, м'яч йде про виховний фактор. Звичайно, часті виїзди на ігри, підопічні Ю. І. Горюханкіна — члени збірної команди школярів області) — це вже виховання. А це вже корисним та об'єктивним на полі — це теж уміння, якому треба вчитися постійно. А яким чином навчити їх розуміти прекрасне, як зробити інтелектуально розвинутими людьми?

Юрій Іванович — бажаний гість у домі кожного з вихованців. Це допомагає йому орієнтуватися в роботі з дітьми. Вони ж добре бачать, що тренера цікавить не тільки спорт, а й їхнє навчання, захоплен-

ня. Тому навіть у думці ніхто не припускає покрити душою перед тренером. Така зацікавленість Юрія Івановича допомогла перспективним спортсменам Сашкові Михайленку, Валерію Трунєнку, Руслану Олексієвському, Валерію Вовку стати кращими учнями класу.

Значно «підтягнувся» в навчанні і Геня Куреп'ятник. До речі, на жодній шкільній лінійці не йшла мова про невстигаючих футболістів із 7 «Д» класу. Іх просто немає. Навички самодисципліни та організованості сприяють вихованню у підлітків свідомого ставлення до навчання і спорту. І як результат — кубок, який завоювали юні футболісти на недавніх міських змаганнях.

Двадцять п'ять футбольних секцій функціонують в середніх і восьмирічних школах обласного центру. Гарні результати показують під час ігор учні шкіл №№ 16, 32, 25, 33, 11, 19, 9. За минулий навчальний рік 209 учнів виконали нормативи спортивних розрядів, а 278 стали значківцями комплексу ГПО.

Однак у 22 школах зовсім не працюють секції з футболу, і тільки в СШ №№ 16 та 19 створені три спеціалізовані спортивні класи. Тому так бідкається Юрій Іванович, ведучи мову про те, що футбол треба зробити масовим в усіх його проявах, охоплюючи якнайбільше учнів секційною роботою. Відчуваюся, що не про байдужі для нього речі говорить тренер, а про наболіле, злободенне...

...Літо. Канікули. І знову злітають у спортивному залі 19-ї школи. І на футбольному полі м'ячі. То тренують семикласників, і п'ятикласників, і чотирикласників, і трьохкласників, і двохкласників, і однокласників, і молодших, і середніх, і старших. Майстер спорту Юрій Горюханкін і його молодший колега, тех вихованець Кіровоградської «Зірки» Віктор Квасов — тренери спеціалізованої футбольної школи олімпійського резерву.

А. САРЖЕВСЬКИЙ, громадський кореспондент «Молодого комунара».

ФУТБОЛ

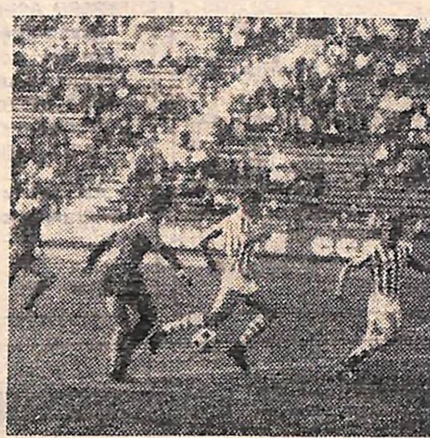
«ЗІРКА» — «СУДНОБУДІВНИК» — 2:2

Хоч у попередньому турі наші земляки здобули перемогли перемогу над херсонським «Крилатом» (3:0), та вона не дала можливості «Зірці» вирішити своє турнірне становище — одинадцятий рідок, звичайно, не влаштував команду. Правда, це був лише 16-й матч «Зірки» в першому колі чемпіонату, в запасі — дві пропущені гри.

Отже, зустріч із миколаївським «Суднобудівником». Події на футбольному полі спочатку розвивалися на користь наших земляків, які пішли в наступ великими силами. Чергуючи довіри і короткі передачі, кіровоградці впритул наблизились до воріт Віктора Степанова. І в середині першого тайму Михайло Калита відкривав рахунок, зміло зігравши головою.

У другому таймі миколаївці дещо змінили тактику своїх наступальних дій — простріли атаки флангами, суцільний заслін перед кіровоградцями, який завважав їм прореалізувати до воріт «Суднобудівника», створили на футбольному полі максимальну напругу. Граючи «Зірку» раз-по-раз поміняються, зате в стані миколаївців помітніші колективізм та індивідуальний стиль багатьох гравців. Ось уже їхній Олександр Барнов чітко реалізовує штрафний удар. А через сімнадцять хвилин його товариш по команді Олександр Фоменко подвоює рахунок. Кіровоградцям довелося докласти немало зусиль, щоб перейти у вирішальний наступ. Варто було зібрати волю і фізичні сили, пом'якшити їх на емоційність дій гравців усіх ланок, і вже через п'ять хвилин Віктор Степанов знову не міг нічого відіати — Михайло Калита рясне «Зірну» від поразки.

«Зірка» виступала в такому складі: В. Музичук, В. Димов, О. Смирченко, С. Денисенко (С. Степанов), В. Воронцов, М. Савва, М. Калита, Ю. Сердюк (С. Радченко), О. Алексєєв, Я. Вобилець (І. Черненко).

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ НА 23 ЧЕРВНЯ МАЛА ТАКИЙ ВИГЛЯД:

	В	Н	П	М	О
«Кривбас»	13	2	4	24	10
«Буковина»	12	3	4	25	13
«Колос» Пг	10	7	2	22	10
«Десна»	11	4	4	24	12
«Атлантика»	10	5	4	30	14
«Авангард»	10	4	5	19	12
«Дніпро»	9	6	4	22	15
«Спартак»	8	7	4	19	15
«Нива»	7	8	3	25	10
«Торпедо»	6	8	5	19	17
«Шахтар»	7	5	7	18	18
«Зірка»	8	2	7	17	18
«Закарпаття»	6	4	9	17	26
«Суднобудівник»	4	9	6	21	18
«Прикарпаття»	6	4	9	17	26
«Маяк»	6	3	9	18	20
«Металург»	6	3	10	16	22
«Океан»	4	7	7	13	23
«Поватор»	4	5	10	17	26
«Кристал»	4	5	10	14	24
«Фрунзенець»	4	5	10	9	23
«Колос» Пг	3	6	10	9	20
«Подільськ»	4	4	11	14	23
«Стахановець»	3	5	11	12	24

27 червня — 20-й тур: «Зірка» в Хмельницькому грає з «Подільськом». А сьогодні вона проведе пропущений матч із «Океаном».

«Олімпіку» — десять літ

На найбільшому спортивному майданчику — свято. Ми відзначали десятиріччя дитячо-підліткового спортивного клубу «Олімпік». Своєю майстерністю демонстрували кращі вихованці спортивних секцій. До них приєднались потім ті, хто відвідує гуртки «Умілі руки», «Орбіта», «Іскорка».

Цікаво пам в «Олімпіку» — тут тренуються юні хокеїсти і футболісти, тенісист, шахісти і шашкісти, щодня сюди приходять юні туристи і юні нагуралісти, десятки хлопчиків і дівчаток навчилися тут танцювати і грати на різних інструментах.

От тільки приміщення у нас тіснувате — весь клуб в одній кімнаті. А нас — 150.

Г. КОСОВА, учениця Світловодської середньої школи № 10.

Переможний стрибок Олександра Григор'єва

Ленінград. Радянські юніори стали тут переможцями традиційного, десятирічного товариського матчу з легкоатлетами ІДР — 208,5:171,5.

Наші спортсмени перемогли в 21 виді програми із 36. Олександр Григор'єв із Челябінська подолав із жердяною висотою 5,40 метра, Роберт Еммілі із Ленінграна стрибнув у довжину на 7,88 метра, Юрій Рибін із Липецька послав спис на 79,64 метра.

27 ЧЕРВНЯ

**Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.**